

WO 1 NIEUWE WAPENS: BOMMEN EN MORTIEREN

Het Duitse leger beschikte bij de start van de oorlog niet alleen over beduidend meer machinegeweren dan zijn tegenstanders, het had ook ander wapentuig dat de soldaten bij het begin van de loopgraven oorlog flink bevoordeelde: **loopgraafmortieren (Minenwerfers) en handgranaten.**

Een Duitse 7.58 cm lichtere Minenwerfer n.A. in het Memorial Museum Passchendaele.

Deze bestonden in verscheidene kalibers. Beide werden bijzonder gevreesd voor hun efficiëntie en precisie. Door de hoge maar korte boog dat het projectiel beschreef werd dat vergeleken met "werpen".

Ze konden in korte tijd een bijzondere grote ravage aanrichten in een loopgraaf. Net zoals dat bij de machinegeweer-schutters het geval was, organiseerden de Duitsers ook wedstrijden per regiment bij granaatwerpers en mortierenbemanningen. Zij die wonnen, werden flink beloond.

Dit mechanisme krikte de doeltreffendheid waarmee deze wapens werd ingezet enorm op.

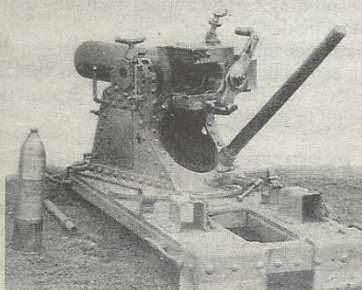
Een Britse 3 inch Stokes Mortar.

Net zoals op vele andere vlakken stelden Britten en Fransen alles in het werk om zo snel mogelijk eigen handgranaten en mortieren te ontwikkelen. De eerste Britse handgranaten bleken flink onbetrouwbaar. Pas in 1916, met de introductie van de Mills Bomb, zou dit worden rechtgezet. De Stokes Mortar was het Britse antwoord op de Minenwerfer. Net zoals bij de mortieren ontwikkelden de Britten een model dat even doeltreffend was als het Duitse, maar dat lichter was en dus makkelijker kon worden verplaatst.

De Fransen hadden zelfs mortieren met louter pneumatische aandrijving die letterlijk de weliswaar lichte projectielen wegwierp.

Toen vanaf 1915 bleek dat de oorlog veel langer ging duren en de intensiteit van de beschietingen zwaar zou moeten opgedreven worden konden de wapenfabrieken in geen van de oorlogvoerende landen aan die vraag voldoen. Dit om uiteenlopende redenen: veel arbeiders uit die industrie gemobiliseerd, omschakeling uit andere industrieën verloopt moeizaam specifieke voor Duitsland de zeeblokkade. Daardoor werd, zeker in het begin, veel gebrekkig materiaal geleverd. Zo gingen er in 1915 ongeveer 600 Franse kanonnen verloren (en vielen er doden en gewonden bij de bedieners) omdat de projectielen reeds ontploften nog voor ze goed en wel weggeslingerd waren. De Duitsers verloren in dat zelfde jaar evenveel artilleriestukken (meer dan 3.000) door "vroegtijdige" ontploffingen als door vijandelijk vuur. De helft van de Franse granaten in 1915, explodeerden niet bij inslag. Een jaar later explodeerde nog altijd maar twee derde van de Britse granaten. Trouwens: tijdens de slag van de Somme weigerden meer dan 200 Britse kanonnen gewoon alle dienst door productiegebreken.

Naarmate de oorlog verder schreed verhoogde desalniettemin toch de vuurkracht spectaculair. Waar bijvoorbeeld de Duitsers in 1914 maar over 180 "Minenwerfer" beschikte werden die de komende jaren aangevuld met meer dan 16.000 exemplaren.

Matériel de 75 mm de tranchée, let op de 75mm granaat met ingekorte huls naast het stuk.

[Ferrard, Les matériels de l'armée de terre Française 1940 tome 2, p105].

